

slyšením poskytnuta možnost, aby se o chystaném zákazu vyjádřila a své protidůkazy o potřebě sena nabídla.

Nejvyšší správní soud uvažoval o stížnosti takto:

I když postup I. stolice zmíněný pod čís. 1. a 2. nebyl korektní, jest nicméně výtku nezákonnosti, po případě vadnosti řízení v tom směru vznesená bezpředmětnou, protože se výměr okresní správy politické z 1. června 1920 dostal — třeba že oklikou — přece jen do rukou stěžovatelčiných a protože i bez výslovného poučení o prostředcích opravných podala proti němu, resp. proti zákazu dalšího sečení luk včas stížnost, kterou státní úřad pozemkový také vyřídil, takže nelze o nějakém zkrácení práv jejich oním postupem okresní správy politické mluvit.

Stěžovatelka také závalu tuto v řízení správním ani neuplatňovala, právě tak jako výtku na třetím místě uvedenou, že úřad opomenul se zachovati dle předpisů §§ 9, odst. 2 a 13 zák. záborového. Nebylo proto ani o výtce posléz zmíněné v řízení správním rozhodováno (§ 5 zák. o správ. s.). Výtku ta jest ostatně sama o sobě předčasná, neboť nejde dosud o skutečné převzetí zabrané půdy po rozumu zákona záborového, nýbrž pouze o přiděl půdy do zatímního vnučeného pachtu dle § 63 zák. přiděl., pročez tu platnost předpisů §§ 9, odst. 2 a 13 zák. zábor., zejména potřeba předběžné výpovědi dle posléz zmíněného paragrafu dosud nenastala.

Zbývá tudíž jen výtku, že proti zákonu byl okresní správou politickou vydán, a to bez předběžného slyšení stěžovatelky, zákaz dalšího sečení luk. Jen tohoto zákazu týkal se vlastně celý »protest« stěžovatelčin ke státnímu úřadu pozemkovému a jen o něm měl úřad ten rozhodovati. Naříkané rozhodnutí se však otázkou tou vůbec nezabývá a odůvodňuje jen přípustnost přidělu jisté části luk stěžovatelkou spachtovaných do zatímního pachtu, tedy věc, která nebyla ani předmětem stížnosti (»protestu«).

Trpí proto rozhodnutí to neúplností, přehlízejíc naprosto onu podstatnou námitku stěžovatelkou vznesenou, i slušelo je dle § 6 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 780.

Horní právo: * Od lhůt odvolacích proti rozhodnutím horních úřadů nelze odčítati dny poštovní dopravy. 029

(Nález ze dne 22. března 1921 č. 3411.)

Prejudikatura: srovn. nálezy č. 102, 171 a j.

Věc: Firma C. B. v Chodově proti ministerstvu veřejných prací v Praze (zast. min. radou Drem Bohd. Rudlem) o trestní nález.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trestní nález báňského hejtmanství v Praze ze dne 14. března 1920 č. 1076 byl doručen stěžovateli dne 23. března 1920. Rekurs proti tomuto nálezu podaný došel na úřad první stolice teprve dne 23. dubna 1920 a byl rozhodnutím ministerstva veřejných prací v Praze ze dne 25. května 1920 čís. 23.337 zamítnut po rozumu § 231 hor. zák. pro opoždění, poněvadž byl u báňského hejtmanství v Praze podán až 31. den, tedy po uplynutí 30denní zákonné lhůty rekursní.

O stížnosti, čelící proti tomuto rozhodnutí, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nejvyšší správní soud v četných svých nálezech, na jejichž odůvodnění se dle § 44 jed. řádu poukazuje (srov. ku př. nález ze dne 10. května 1919 č. 2210 — Boh. č. 102) zaujal stanovisko, že dny poštovní dopravy lze odpočítati od zákonitě preklusivní lhůty jenom tehdy, bylo-li to pro dotyčný obor veřejného práva v zákoně výslovně stanoveno.

Horní zákon ze dne 23. května 1854 č. 146 ř. z. nemá takového ustanovení a jeho § 231 stanoví naopak, že rekurs proti rozhodnutím horních úřadů musí býti podán do 30 dnů po doručení u první stolice. Dle této normy je rekurs včasně podán jen tehdy, když je v zákonné lhůtě rekursní příslušné podací instanci doručen.

Hledíc k tomuto předpisu horního zákona je tedy rekurs stěžovatelčin do trestního nálezu báňského hejtmanství v Praze, jenž k báňskému hejtmanství došel, jak je nesporno, až 31. den po doručení nálezu, podán opožděně.

Stěžovatelka dovozuje ovšem, že rekurs odevzdala v zákonné lhůtě rekursní poště, a že tedy podání jeho stalo se v čas, poněvadž dle ustanovení § 1 zák. ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. dny poštovní dopravy nevčítají se do lhůty určené zákonem pro opravný prostředek. Její argumentace, že řízení před horními úřady je řízením před úřady politickými, a že v důsledku toho mají ustanovení zákona ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. plný průchod také v řízení před horními úřady, je však pochybená.

Organisace politických úřadů je upravena zákonem ze dne 19. května 1868 č. 44 ř. z. Za účelem vykonávání zákona horního a k tomu cíli, aby bylo dohlíženo na hory se stanoviska národohospodářského, byly zřízeny zvláštní úřady horní, jichž organisace spočívá na zákonu ze dne 21. července 1871 čís. 77 ř. z. Základy vnější i vnitřní organisace obou těchto správních úřadů jsou různé — jde tu o dvě odlišné a samostatné kategorie orgánů veřejné správy.

Horní zákon ze dne 23. května 1854 č. 146 ř. z. liší také pro obor horního práva přesně kompetenci politických úřadů na straně jedné a kompetenci horních úřadů na straně druhé (srov. ku př. §§ 25., 27, 28, 79, 81, 101, 107 atd.).

Trestní řízení o všech přestupcích a nález o nich ve věcech horních jsou ve smyslu § 228 hor. zák. příkázány pravomoci horních úřadů a to v první stolici podle předpisu § 4, čís. 16 zákona ze dne 21. června 1871 č. 77 ř. z. báňským hejtmanstvím.

Zákon ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. upravuje však jen řízení před politickými úřady a nelze ho proto podle úvah výše uvedených vztahovati na řízení před horními úřady, a tedy ani na trestní řízení o přestupcích horního zákona.

Za tohoto stavu věci je naříkané rozhodnutí, když rekurs stěžovatelčin do trestního nálezu báňského hejtmanství v Praze ze dne 14. března 1920 č. 1076 zamítá s hlediska § 231 hor. zák. pro opoždění, v souhlasu se zákonem a slušelo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.